

Otroci se igrajo vlak.

Hej, oblaki bele pare,
strašen dim in žive iskre!
Vozimo kozice stare,
sklede zvočne, nove piskre.

In po sejmih kot trgovci
robo v štant razdevamo.
Slabi časi, redki novci —
staro pesem pevamo...

Kmet je suh in glad ga tare,
saj mu zemlja malo nese —
in meščan, ki nima pare,
se pred bedo v skrbi trese.

A gospôda, ta te lupi!
Nima toče, nima suše,
vendar, kot da je brez duše,
slabo plača vse, kar kupi.

Končno robo spet v vozove
žalostni pospravimo
pa se z upom v čase nove
dalje v svet odpravimo.